

Ordination i Sct. Knuds Kirke —

(1)

d. 28. April 1948. H. St. Gregaard

af

and. theol. Johanne Kammausea Andersen, der er
stadtpastor som kasser for valgmenigheden
i Lolland-Falster,

and. theol. Edith Beunoch Petersen, der er
assistent som hjælpepastor hos sognepastor for
Nordre Laby og Indre Møntigheds Sognekirke,

and. theol. Rith Veumskov, der er assistent
som konstitueret fængselspastor ved kirked-
fængslet i Skaffelejer i Korsør.

Text: Matth. 28, 5-10:

Men engelen tog til orde og sagde til kvinderne:
"Frygt ikke! Thi jeg ved, at I er Jesus, den kors-
fæstede, I siger efter. Han er ikke her; thi han
er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet,
hvor han lå! Og skynd jer hen og sig til hans
disciple, at han er opstanden fra de døde, og se,
hvor han gik forud for eder til Galilea; der skal I se
ham. Se, nu har I sagt jer det!" Saa skyndte
de sig og gik hen til graven med frygt og stor glæde og
loftede ham for at fortælle hans disciple det. Men
se, da kom Jesus dem i møde og sagde: "Vær
hilsed!" Og de gik hen til ham og omfavnede
hans fødder og tilbød ham. Da sagde Jesus til
dem: "Frygt ikke! Saa hen og fortæl mine brødre,
at de skal gaa til Galilea; der skal de se mig!"

Disse vers kan kaldes de mest afgørende
i hele den hellige skrift, både i det gamle og det
nye testamente. De berører nemlig om det største,

den troensende er sket i verden, det er paaste - 2.
evangeliet efter Matthæus betædning om Jesus' død og
opstandelse, om Guds rige gennemtrængt i
denne verden. Først ved sin opstandelse sam-
les alle troende, saa det kan sees, hvem han
Så det kære søn, om flere. Alle, hvad der for-
kæles om Messias og om Jesus, koger hen mod dette, og
alt, hvad der siden fortælles i Nye Testamente, bygges
paa dette. Hele verden og alt, hvad der sker, er afhængigt
af dette. Du har meget siden, som man kan
lign og reducere opstandelsens betydning, fordi man i
det kan ville tro paa undere, - ogsaa paa det skæbne;
men stadig er det igen blevet klar for mennesket, at
Kristendom hviler paa et under: Det er Kristus, der
levn, der stadig opholder sin menighed, og det er det,
der gør, at vi kan tro paa ham.

I dag vil vi standse ved en ting i denne Matthæus'
betædning om Jesus' opstandelse, - at paaste evangeliet
forkyndes først for kvinder, for de kvinder, der kom til
gravene. Englen, Sids engel, der havde vallet steuen
fra gravene, taler til kvinderne: "I se ved, at I liden efter
Jesus, der var stene, men han er her ikke; kom selv
se her og se steuen, som Herren lader. Han er opstanden,
som han selv først havde sagt jer. Nu skal I skynde
jer til hans discipler og fortælle dem det."

Det er kvinder, det først pålægges at man vidner for
mændene, for disciplene, - men vidner om den samme
grav. De har selv set den. ~~Det er kvinder, det~~
~~først pålægges at man vidner, for disciplene,~~
~~for mændene, - men vidner om den samme grav; de~~
~~har selv set den.~~ Det er kvinder, der først sendes
for at forkynde paaste evangeliet for mennesket.
De får tydeligen det bud til disciplene, at Jesus gaa
fra dem til Galilæa. Der skal de mødes; der skal

Indbildelsen knydes med Indiden, Mellems Jesus
og disciplene i de 40 dage, - saa de ogsaa kan høre
viden om, at Jesus lever.

En af de gamle Kirkefædre kaldte disse kvinder
evangelistinder, og de var det i sandhed ogsaa.

De kvinder skrydede sig afsted for at bringe
lidtskabets vidne, Møde Jesus dem og tale til dem, -
glad om at se dem i funktion, - og de kendte ham,
hvor sig i stort for deres her og vester, de var død, Men
nu lever, - og de tilbød dem. De første, der tilbød
den opstandelse, de kvinder. Og Jesus kendte dem videre
med trækene om opstandelsen.

Ne, de er vrede om det, som sker her idag,
lige om haarskabstingene, at her er Rims tale om en
~~høje~~ sendelse, - og ikke om en overdragelse af et embede,
af et blotvorte hove. Men vi andre, som ikke saa let
kan blive færdig med dem, vil ikke sige, at her er tale om
nogen embede; det er at lægge senere tidens tanker ind i
denne udførelse betyding. Men vi er ganske klare om,
at disse kvinder ikke nøjedes med at fortælle det dem
saa gang til disciplenes apostlene og saa aldrig mere; Men
de var ikke nøjedes dermed, men gang paa gang siden
fortælt om det store, der er sket i deres liv, og de var
haft stor betydning i menighedens liv. Og det er gen-
druende, naar haarskewangeliet fortæller for os, betænd-
te vidne, om den store: og englen talte til kvinderne. Det
er vist paa tide, at vi erkender, at der står: og englen
sagde til kvinderne: Skryd for ham og sig til hans disciple,
at han er opstanden, - og se, han gaar først for dem til Ga-
lilea, - og at vi giver kvinder, der hører dette evangelium
som et bud til sig, som en forpligtelse til ogsaa at fortælle

evangeliet, ikke bare i hjemmene eller i skolestuen, men ogsaa i menighedens forsamling, som englene sagde til dem paaskemorgen.

Naar jeg hore dette paaskewangelium saa det maade, hore jeg det ikke bare som en bebreidelse om noget gladeligt, der skete for mange, mange aar siden; men jeg hore det som Guds ord til mig, der forligger mig her og nu at forkynde det som noget, der nu er; Kristus lever, dets skal du dode, dets kan jeg, modtage af ham syndenes forladelse. Udgyt i denne nu-tidige forkyndelse af Jesu opstandelse lever menigheden.

Er det saa fornuft af mig at givedet, - sagt ordene, som noget, jeg skal lyde? Jeg mener det ikke; det er dets jeg er paas. Men kan en kvinde saa ikke den samme forpligtelse, naar hun hore det sagt til sig? der staar dog i og englene sagde til kvinderne: Skynd jer, og sig til hans discipule, at han er opstanden.

Saa hore nu disse paaskewangeliske ord, som saer til jer, - som ord fra Gud, hvormed I sendes hore til jer af disciplene for at forkynde dem det glade budskab; - og til denne forkyndelse hore ogsaa at forrette takrammenterne; for daab; nadon er jo den allerslaikaste forkyndelse af, at Jesus lever nu.

I sendes med dette budskab om Jesu opstandelse. Et edes forkyndelse skal taales om dette, - en stadig peger hen paa dette. Om det er en fulleprediksen eller en pensiveprediksen, - om det er en bevisollsex tale eller en tryllupstale, - om den ~~skal~~ skal trostes eller rettes. Dydeligt mot dette skal hjælpe til ikke at forfælde til moralisere.

Dette budskab har haard; vi bruger stadig til at hore det, - i det er syndenes forladelse. Menneken sojer og looger, lider og er usikre; de - vi bruger alle til at hore det igen og igen. Dets ma vi bruge at omflid, -

og drøgen lid lid at bede, for at vi kan blive brugelige
til at forkynde evangeliet klart og tydeligt, saa
det ikke bliver gamle ord uden indhold, men levende og
virkeligt. Vi skal ikke mere hæve blæseende, der vi er
måløse, - men flittige.

Der står om Rømsdæne, der skyndte sig af sted med
bidskabet om Jesus opstandelse, at de gjorde det med
fygg og stor glæde. Det er netop den dobbelte kilostand,
en forkyndelse af evangeliet saa der i.

Med fygg, betyder af anstænd paa grund af storhed
og virkeligheden af bidskabet. Det er for stor for et lille
menneske. Fyggem for at det ikke skal blive brok. En
fygg, om hvilken horeken Kristus eller englen siger: Fygg
ikke, - for den fygg skal vi have alle dage, - men ogsaa
stor glæde paa grund af det bidskab, vi har at forkynde,
- saa hurtigt det er, - netop som predikanten selv beder
hvil at hore det, - om lydernes forladelse, Rødske op-
standelse og evigt liv.

Det mener vi, der er gamle eller halv gamle som
manden, at brude D og vi saa flittige gaa med Jesus
Kristi evangelium til menneskene i fygg og stor glæde.

Saa skal det ogsaa under tiden ske, som det skete med
Rømsdæne, at Jesus møder os med lid: Var hilset, glad
uden!

~~H. P. Jørgensen~~